

Kramat BVBA

Hulshoutsesteenweg 24

2260 Westerlo Belgium

Tel./Fax: +32 (0) 16 68 05 87

www.kramat.be

ISBN: 9789079552979

Wettelijk Depot: D/2013/7085/8

Nur: 283

Copyright © Rob Baetens & Kramat bvba

Omslag: ARTrouvé

Illustraties en vormgeving: ARTrouvé

Drukwerk: MultiPrint LTD, Bulgaria

ROB BAETENS

Heksengroepje

KRAMAT
Junior

Vöör Lára, éersgeboren öögappel

OPWARMING

Juf Vicky probeerde orde te krijgen in het zootje onge-regeld dat opgewonden kwebbelde en kirde. Zodra de gewone routine doorbroken werd, klonken de stemmen van de kinderen van haar klas altijd wat harder door. De opwinding zorgde voor extra decibels. Het belofde nu al een geslaagde dag te worden.

“Snel shorts, sportschoenen en T-shirts aantrekken, mannen! Ook de meisjes, want die staan hun mannetje! Schiet op!”

Juf Vicky's melkwitte armen en benen staken schril af tegen de gebruide ledematen van de kinderen uit haar klas. Je zag door haar bleke, gladde huid de blauwe aders aan de oppervlakte liggen. Ze tekenden een onderhuidse wegenkaart. Roodharige mensen kregen met al de moeite van de wereld nog geen zomerkleurtje. Hooguit wat extra sproeten op de wangen en rond de neus. Zelfs die waren bij de juf niet zichtbaar. Die bleke huid gaf wel aan dat juf Vicky van nature rossig haar had. Ze kleurde het waarschijnlijk nog wat feller bij. Elles kende niemand met zo'n knalrood kapsel.

“Even jullie aandacht graag: ik weet dat jullie al weken uitkijken naar deze fantastische sportdag.”

In de klas waren lange en vermoeide zuchten hoorbaar.

Juf Vicky deed of ze niets hoorde. Ze kende ondertussen haar pappenheimers wel en wist dat ze hun gezucht maar beter kon negeren. Eens ze de groep in beweging kreeg, ontpopte die zich gewoonlijk tot een actief clubje tieners.

“Het wordt niet zomaar een gewone sportdag. Meester Hans en ik hebben een paar leuke wedstrijdjes verzonnen. En neen, vijfhonderd meter achteruitzwemmen is er deze keer niet bij. Er is voor ieder iets waarin zij of hij goed is. Ik wens jullie een fijne en beweeglijke dag.” Dat werd puffen, want altijd stak meester Hans er een verschrikkelijke vijfkamp in die ervoor zorgde dat hun tongen over het sportveld sleepten. De dag werd dan steeds afgesloten met een reeks ongenadige sit-ups en duizend keer pompen. Meester Hans kon beenhard zijn als het om sporten ging.

“Dan voel je tenminste waar je overal spieren hebt”, was zijn devies.

Iedereen deed lekker druk en opgewonden. De schoolbanken zouden ze vandaag niet zien. Enkel bij het omkleden.

“Opschieten!”

Het klaslokaal was in no time omgetoverd tot een slagveld waar ook nog eens een uit de kluiten gewassen tsunami overheen was gerold. Overal lagen kleren, rugzakken en schoenen kriskras door elkaar. Op de grond bedekten een laag aangespoeld wrakhout en rommel de klasvloer. Het bleef een raadsel hoe weinig tijd een groepje min of meer enthousiaste tienjarigen nodig had

om de klas om te toveren tot een puinhoop waar niemand nog door kon komen.

“Klaar, Henkie?”

Henkies duim ging de hoogte in. Hij haatte bewegen en alles wat erbij hoorde. En als hij bij dit weer al bewoog, dan was het om een drankje te halen uit de ijskast. Henkie had platte billen van uren voor het computerscherm te hangen. Zijn aaitablet met streelscherm was zijn trouwste vriend. Hij zat er niet mee op Facebook. Hij had wel een blackberrie, maar tweets de wereld insturen, was niets voor hem. Wat had iemand eraan te weten dat hij net zijn sportschoenen had dichtgeknoopt met een dubbele knoop of dat zijn gevlekte kater een minuut ervoor nog een windje had gelaten? Een knuffelscherm-pje kon je maar beter nuttig gebruiken. Wie had nu de tijd om eindeloos veel tijd te verliezen met het versturen van vijfduizend gratis berichten? Gratis bestond sowieso al niet!

“Betaal mij vijftig euro per maand en stuur belachelijk veel gratis berichten. Waar slaat dat op?” vroeg Henkie zich luidop af. En dat vond hij dan ook behoorlijk ridicuul.

Hij had niets met de bende meelopers die zich via het Smoelenboek uitten als likers. Vriendschap was iets wat hij deelde met échte, tastbare mensen die hij kon knuffelen als hij wilde. Zoals Elles. Als er iemand levensecht was... Wat hij met haar beleefde, was behoorlijk likely. Zijn chatsessies met haar waren altijd live. Zelfs als ze elkaar niet aankeken, haakten hun woorden zich toch al-

tijd in elkaar.

Henkie gebruikte die spullen waarvoor een echte nerd ze nodig had: om bij te leren, om dingen op te zoeken, om slimmer te worden op zijn eigen manier, om contacten te leggen over de hele wereld. Vooral sedert Elles hem in vertrouwen nam over heksenverhalen en Geheime Geestvlinders, was hij gebeten door elk beetje kennis dat hij vond. Hij schuimde het internet af op zoek naar wetenswaardigheden, feiten en mythes over het heksen-
dom. Hij dreigde door het bos de bomen niet meer te zien. De overvloed aan informatie was overweldigend.

“Voor iets dat we vooral kennen uit de middeleeuwen is het heksen-
dom brandend actueel”, merkte hij op.

Elles vond het woord **brandend** nogal toepasselijk als Henkie het over heksen had.

Een beetje sport zou hem goed doen, tenminste dat vonden zijn leerkrachten. Zelf was hij er nog niet meteen van overtuigd. Misschien kon Elles hem daarbij wel een handje helpen...

“Iedereen klaar?”

In de sporthal naast de school en op de sportvelden er-
rond hadden meester Hans en juf Vicky een pittig hin-
dernissenparcours opgesteld dat ze in de loop van de dag zouden afwerken. Henkie kreeg al krampen als hij er enkel nog maar aan dacht. Als hij dacht aan wat hem te wachten stond... De hel was er klein bier bij.

“Het ziet er veelbelovend uit, Henkie!”

“**VET COOL**”, sakkerde de jongen. Hij had helemaal geen zin in sporten. En al zeker niet als het de godganse dag

zou duren.

Ballen, hoepels, balken en klimtouwen waren niet zijn ding. Hij krasselde altijd wat en gegarandeerd hield hij er een ontwrichte vinger of een gekneusde rib aan over. Een verzwikte enkel was sowieso ook standaard inbegrepen.

Elles had haar wild pickjeskapsel met een elastiek opgestoken. Ze droeg twee kleine ooringetjes en had een zweetbandje om haar pols. Zij ging er lekker invliegen. Ze was tenslotte waterdicht en ze gaf er niet om dat het zweet haar T-shirt op haar rug donker liet kleuren.

“Wat speel jij vandaag, Elles? Vogelverschrikker?”

Ed kon het niet laten. Sedert zijn vorige avontuur zou hij beter moeten weten. Blijkbaar was hij al vergeten dat Elles niet de eerste de beste was. Francesca grinnikte en genoot van de plaagstoot.

“Hoeveel knieën ga je vandaag stoten of schaven, Henkie? Of gaan we deze keer eens voor een gebroken sleutelbeen?”

Ed pikte er altijd de zwakste plek uit en daar ging hij dan wat op schuren met grof schuurpapier. Ed en Francesca deden een high five en lachten gemeen.

“1-0”, spotte Ed, “en de wedstrijd is nog niet eens begonnen!”

“Die zit, kluns!”

“Sukkel”, jende Ed zijn klasgenoot.

Pesten deed niet enkel pijn aan het hart, maar ook je geest en hersenen konden er flinke deuken van oplopen. Ed verdiende eigenlijk dagelijks een lesje. Hij was toe-

vallig wel gespierd en lenig, maar zijn grijze massa in zijn bovenkamer was dat duidelijk een stuk minder.

Henkie keek niet vrolijk. Wie kon nu zoiets stoms als een sportdag bedenken? Welk gemeen brein was daartoe in staat? Meester Hans natuurlijk. Welk ander zoogdier ging zomaar voor de lol zichzelf afpeigeren? Henkie kende er geen. Sport was stom, dat was wel het minste wat men kon zeggen.

“Sport is stom.”

Bewegen was lastig. En saai. En pijnlijk. En zwetrig. Henkie werd al moe als hij er nog maar aan dacht. Sportdag! Bwekkes! En bah! Hij zou zich door de dag moeten slepen.

Zou een jachtluipaard zomaar voor de lol tien sprintjes trekken tot 120 km per uur als hij geen honger had? Dat was het punt dat Henkie wilde maken.

“Let maar niet op Francesca en Ed.”

“Dat kun jij makkelijk zeggen, Elles. Jij bent lenig en goed in sport.”

“Jij ook, Henkie, maar je weet het nog niet. Lenig, dat weet ik zo nog niet, maar je bent wel goed in sport. Geloof me maar.”

Henkie geloofde zijn eigen oren niet. Elles wist toch ook wel dat hij amper zijn linkervoet voor zijn rechervoet kon zetten en dat hij zelfs dan al het risico liep te struikelen?

“Oink? Sedert wanneer?”

“Je zult wel zien! Vertrouw me.”

Als Elles zoiets zei, dan kon hij het maar beter geloven.

Sedert hij door haar kennis had gemaakt met de zuiltjes draaglucht en de zuchtjes stuwvlucht, was veel mogelijk geworden. Het werkte helaas enkel als Elles het op gang bracht. Hoe hard hij zelf ook probeerde, bij hem lukte het niet zelf iets in beweging te zetten. Nog niet.

Henkies gezicht klaarde een beetje op. Wie weet wat voor knotsgekke en **spooky** dag het nog werd. Als er iemand onvoorspelbaar was, dan was het Elles wel. Saai was een woord dat niet in haar woordenboek te vinden was. Hij hoopte tegen beter weten in op een beetje een leuke dag. Dat zou voor zijn doen al heel wat zijn.

Het viel hem trouwens op dat het pretplekje op haar onderste linkerooglid rood en gespannen stond. Elles had er schik in, zoveel was duidelijk. Zij was er klaar voor. Zij wel!

“Ik zie het wel zitten, zo’n dagje sporten.”

“Een eindeloze dag stuntelen, zal je bedoelen. Saai en boring!”

“Vandaag breek jij alle records, Henkie! Goud in alle disciplines!”

Elles was zijn beste vriendin en hij kon haar blindelings vertrouwen, maar hij was nog niet helemaal overtuigd. Elles mocht dan wel een aantal van haar geheimen hebben doorverteld aan Henkie, maar hij moest nog alles leren over moderne hekserij. Elles was als heks geboren. Bovendien, met een opa als Pendularik... Ze had een voorsprong van lichtjaren. Misschien had hij niet eens aanleg, laat staan talent voor de occulte kunst.

“Je zult wel zien!”